

Ligesom § 18 kunne Bestemmelserne i § 19 kun anvendes, naar Aftalen ikke afvises. Ved Formuleringen er det tilkendegivet, at Afvisningsbeføjelse efter § 15, i Modsætning til hvad der antages at følge af den tyske Handelslovbog § 393, 3dje Stykke, tilkommer Kommittenten uanset den ham ved § 19 tillagte Begunstigelse. Vælger Kommittenten at benytte Afvisningsbeføjelsen, kan han tillige kræve Erstatning efter § 17.

Kommissionæren kan ved at give Tredjemand Henstand have opnaaet en gunstigere Pris for Kommittenten end ellers muligt, og det er da formentlig et simpelt Retfærdighedskrav for Kommissionæren, at han, naar Kommittenten benytter sin Ret efter Paragrafens 1ste Stykke, ikke er pligtig at betale mere end den Pris, der vilde være opnaaet, hvis den uberettigede Henstand ikke var givet. Man har anset det for rettest, i Lighed med den tyske Handelslovbog § 393, udtrykkeligt at udtale dette i § 19, 2det Stykke.

§ 20.

I denne Paragraf er der paalagt Kommittenten en Reklamationspligt overfor Kommissionæren i Lighed med den, der er paalagt Køberen i Købelovens § 27 overfor Sælgeren, og af tilsvarende Grunde, nemlig Hensynet til Kommissionærens Interesse i hurtigt at faa at vide, om de af ham truffne Foranstaltninger ville blive godkendte af Kommittenten. Det er sikkert allerede i vidt Omfang antaget i Praksis, at Kommittenten i Handelskommission, naar han mener, at Kommissionæren har forsømt sine Pligter, skal reklamere overfor Kommissionæren, hvis han vil paaberaabe sig Forsømmelsen, og ligesom i Købeloven har man ikke næret nogen Betænkelighed ved at gøre Reklamationspligten anvendelig ogsaa paa den civile Kommission. En anden Sag er, at Forholdets Egenskab af Handelskommission, navnlig hvis ogsaa Kommittenten er Handlende, kan faa Indflydelse paa den Hurtighed, hvormed Kommittenten maa reklamere, saaledes at Udrykket „uden ugrundet Ophold“ maa forstaas strengere her.

Det er kun, saafremt Kommittenten paa Forsømmelsen vil støtte nogen Ret efter §§ 15, 17 og 19, altsaa fordre Skadeserstatning eller afvise Aftalen, at Bestemmelsen paalægger ham at reklamere. Derimod udelukker den ikke Muligheden af, at andre Virkninger af Forsømmelsen kunne gøres gældende, uanset at Kommittenten ikke har reklameret mod den. Saaledes lader Bestemmelsen det Spørgsmaal staa aabent, efter hvor lang Tids Forløb Kommittenten kan paaberaabe sig Kommissionærens Forsømmelse som Afskedigelsesgrund, jfr. § 50. Ofte vil det ikke være en enkelt Forsømmelse, der berettiger til Afsked, men en Række af Forsømmelser, der maa betragtes i Sammenhæng. Det vilde da være ret unaturligt, om Kommittenten skulde være tvungen til at reklamere overfor hver enkelt lille Forsømmelse for at holde sig den Mulighed aaben, at den kan blive et Led i en Række Forsømmelser, hvis Sum kan hjemle Afsked. Selv om man nu maaske efter Omstændighederne vilde kunne antage, at det kun er overfor den sidste Forsømmelse, der afslutter en hel Række af Forsømmelser, at Reklamationspligten skulde finde Anvendelse, saa bør hele dette Spørgsmaal dog rettest være overladt til Domstolenes frie Afgørelse.

Da Bestemmelsen er givet til Fordel for Kommissionæren, har man, jfr. saaledes ogsaa Købelovens § 27, ment, at den kun bør komme ham tilgode, naar han selv har underrettet Kommittenten om, hvorledes han har forholdt sig; kun i saa Fald synes han at have Krav paa at faa hurtig Besked om, hvorledes Kommittenten vil stille sig overfor det skete. Skal f. Eks. Kommissionæren avertere en Vare til Salg i forskellige Blade, er det ikke nok til at bringe Reklamationsfristen til at løbe, at Kommittenten selv har opdaget eller af Tredjemand har faaet at vide, at Kommissionæren har undladt at avertere i et af de paagældende Blade. Det kan heller ikke altid være nok, at Kommittenten har faaet Meddelelse fra Kommissionæren om, at Hvervet er udført, eller at han har